

NỤ HÔN ĐÊM GIÁNG SINH

ĐIỆP-MỸ-LINH

Nhìn thẳng vào mắt Kelly, Mai Trâm lắc đầu:

- Tôi không thể ký được. Tôi phải hỏi ý kiến luật sư của tôi.

- Nếu cô muốn hội ý với luật sư của cô thì chiều nay cô có thể nghỉ sớm để gặp luật sư của cô; bởi vì, ngày mai cô đến đây mà cô chưa ký thì cô sẽ không được vào phòng làm việc.

- Bà xử ép tôi. Nếu tình thế đưa đến như bà nói thì tôi xin gặp ông Sếp của cơ quan này ngay chiều nay.

Kelly nhấn nút điện thoại. Vì lịch sự, Mai Trâm bước đến cửa để khỏi nghe cuộc điện đàm. Chỉ một thoáng thôi, Kelly gọi:

- Cô Nguyễn! Ông Lee đang có mặt tại văn phòng của ông ấy; cô có thể lên gặp ông ấy ngay bây giờ.

- Ông Lee nào? Tôi muốn gặp ông Heinline, Sếp của cơ quan này.

- Ông Heinline đi rồi. Ông Lee vừa thay thế ông Heinline cách nay mấy hôm.

Vì tính ít trò chuyện với mọi người, Mai Trâm thəm ngạc nhiên, nhưng không nói. Vói lấy mảnh giấy bị Kelly “buộc tội”, Mai Trâm nói “*Cảm ơn*” rồi quay ra cửa.

Nghe tiếng gõ cửa, Lee vẫn chăm chú nhìn vào computer và nói:

- Vào đi.

- Chào ông Lee.

Lee ngẩng lên. Vừa thấy Mai Trâm, Lee thoáng giật mình, nhú mày. Mai Trâm cũng hơi ngỡ ngàng vì thấy Lee trông quen quá. Lee nói tiếng Việt:

- Chị làm ơn đóng cửa lại.

Sau khi Mai Trâm đóng cửa, Lee hỏi:

- Có phải chị là chị Mai Trâm, ngày xưa học...

Lee chưa dứt câu, Mai Trâm đã nhớ ra:

- Còn anh là Lê Bảo Toàn, ngày xưa đàn *Guitar* và *Piano* trong ban văn nghệ, đúng không?

- Chị cũng là một “cây xanh giòn” chứ đâu có vừa.

- Bỏ hết rồi!

- Tại sao bỏ? Bỏ cái gì?

- Chuyện dài dòng lắm. Còn anh chị, lên “chức” Nội Ngoại gì chưa?

- Chuyện của chị dài dòng thì chuyện của Toàn cũng không thể ngắn được. Bây giờ mình giải quyết chuyện Kelly trước, nha. Mời chị ngồi.

Nghe Toàn xưng tên như ngày xưa, Mai Trâm thəm vui. Sau khi nghe Mai Trâm trình bày sự việc, Toàn cười:

- Toàn nghĩ chị không phải là người đầu tiên rơi vào tình cảnh này. Hiện tại kinh tế khó khăn, mấy tam cá nguyệt vừa qua công ty vẫn lỗ lã cho nên họ tìm cách để nhân viên thəm niên tự xin nghỉ việc, công ty khỏi phải trả tiền thất nghiệp và họ sẽ thuê người mới, trả lương thấp hơn. Đó là một cách tiết kiệm cho công ty chứ không phải Kelly có ý xấu với chị.

- Như vậy là không công bằng.

- Toàn sẽ giải quyết trường hợp của chị một cách công bằng; vì những điều chị đòi hỏi để việc làm của chị được kết quả tốt là những điều rất quan trọng để bảo đảm cho công ty sau này, nếu chẳng may, công ty bị kiểm kê.

Toàn xoay người, chỉ vào *computer*, tiếp:

- Toàn đã đọc hồ sơ cá nhân của chị; chỉ khổ một điều là tiếng Anh không có dấu mà mấy ông bà Mỹ lại không viết chữ đệm “Mai” cho nên Toàn không nghĩ Tram Nguyễn là chị. Toàn nhận thấy tìm được một nhân viên làm việc chăm chỉ, có kinh nghiệm như chị không phải dễ. Một lý do khác là, sau mấy mươi năm bất tin, nay gặp lại chị, Toàn rất vui mừng vì Toàn được sống lại những ngày hồn nhiên của thời được bạn bè tặng biệt danh là “Toàn Antique”.

Mai Trâm và Toàn cùng cười.

Ngày xưa Mai Trâm được nhiều nam sinh để ý vì nàng đẹp, hiền, phong cách quý phái, nghiêm trang. Toàn được nhiều học sinh đặt biệt danh “Toàn Antique” vì Toàn “cả gan” theo đuổi và không cần che dấu sự say mê của Toàn đối với Mai Trâm – người học trên Toàn ba lớp và lớn hơn Toàn ba tuổi.

Bây giờ gặp lại và được Toàn hứa sẽ giải quyết công việc một cách tốt đẹp, Mai Trâm rất vui, chào “Mr Lee”, trở về bàn làm việc của nàng.

Chiều, trên đường lái xe về nhà, trong khi Mai Trâm cúi nhìn nhớ lại mảnh giấy nhỏ, chữ viết rất nắn nót “*Je t’aime*”, phía dưới ký tên Toàn, được gắn nơi ghi-đông xe đạp của nàng thì điện thoại cầm tay reng. Nàng nhấn nút *speaker* rồi “*Allo*”. Tiếng Toàn:

- Mọi việc đã giải quyết xong. Mai chị cứ vào làm việc bình thường, xem như không có gì xảy ra cả, nhé.

Theo luật lệ của công ty, Mai Trâm nghĩ câu cuối cùng của Toàn gồm hai phần: Phần đầu, không có gì rắc rối với Kelly; phần sau: không có gì xảy ra giữa Mai Trâm và Toàn, nghĩa là cả Toàn và Mai Trâm đều không nên để nhân viên trong sở nhận ra tình bạn ngày xưa giữa hai người.

Tự dung Mai Trâm cảm thấy buồn buồn. Sang Mỹ, bạn của Mai Trâm ai cũng đi học lại, chỉ riêng Mai Trâm thì phải đi làm ngay; vì Nhuận – người chồng mà Mai Trâm vừa ly dị – ngày xưa cũng như sau 1975, không cho nàng đi học. Số vốn văn hóa và kiến thức mà Mai Trâm có được là nhờ Cha Mẹ của nàng nuôi nàng ăn học cho đến khi Nhuận cưới nàng!

Sự thua thiệt và những cay đắng, khổ lụy trong đời làm vợ lúc nào cũng được Mai Trâm âm thầm chịu đựng và che giấu; vì nàng nhớ lời Cha Mẹ dạy “*Xấu chàng, hổ thiếp!*” Do đó các con cũng như bằng hữu không ai biết gì về bề trái của Nhuận. Ngược lại, Nhuận mặc cảm và nghĩ rằng nhiều người đã hiểu rõ con người thật của chàng cho nên Nhuận thường bịa những chuyện không đầu về Mai Trâm để nói với các con và mọi người; chỉ với mục đích làm cho mọi người không có cảm tình với nàng. Vì vậy Mai Trâm thích sống thẳm lặng, không muốn giao thiệp với ai cả.

Sự gặp gỡ bất ngờ với Toàn chiều nay khiến Mai Trâm nghĩ ngợi mông lung. Không biết gia cảnh của Toàn hiện tại ra sao? Toàn nhắc đến biệt danh “Toàn Antique” với dụng ý gì hay chỉ là vô tình? Sự cách biệt giữa Sếp lớn và nhân viên khiến Mai Trâm nghĩ rằng nàng khó có cơ hội tìm hiểu.

Như để trả lời những thắc mắc của Mai Trâm, sau khi nàng dùng cơm tối xong, điện thoại reng. Mai Trâm “*Allo*”. Giọng của Toàn:

- Lúc chiều Mai Trâm đi về có bị kẹt xe không?

Nhận thấy Toàn không dùng chữ “chị” nữa, Mai Trâm thoáng lưỡng lự rồi đáp:

- Dạ, cảm ơn *Boss*, không bị kẹt xe. Còn *Boss* có bị kẹt xe hay không?
- Cho xin chữ *Boss* đi.
- Vậy thì gọi là Mr. Lee, được không ạ?
- Vâng, trước mặt nhân viên khác thì nên giữ kẽ một tý; ngoài ra, cứ gọi tên như ngày xưa vậy.

- Dạ.
- Chiều mai Mai Trâm ở lại dự tiệc Giáng Sinh với mọi người chứ?
- Dạ, ít khi tôi tham dự lắm, vì tôi không thích đám đông.
- Người đã từng xuất hiện trước đám đông không biết bao nhiêu lần mà bây giờ lại không thích đám đông, lạ thật!

Mai Trâm không thích đám đông vì mỗi khi cùng Nhuận xuất hiện trước đám đông lúc nào Nhuận cũng có những hành động và cử chỉ nhỏ nhặt để tạo sự chú ý của mọi người, làm Mai Trâm mắc cỡ. Đôi khi gặp người bạn cũ, biết khả năng văn nghệ của Mai Trâm, yêu cầu nàng lên sân khấu thì – trước khi Mai Trâm kịp trả lời – Nhuận đáp ngay: “*Thôi, bà không thích đâu*”. Nhưng, ngay sau đó, Nhuận đến xin ban tổ chức cho chàng hát một bài. Nghe Nhuận “hét” Mai Trâm chỉ biết lắc đầu, cúi mặt. “Hét” xong, Nhuận “xin khán giả một tràng pháo tay”. Trong khi mọi người vỗ tay, Nhuận vẫn còn đứng trên sân khấu, mở ví, lựa tờ giấy bạc nào “lớn” nhất, tặng ban nhạc. Trên đường trở về chỗ ngồi, Nhuận vừa đi vừa than phiền hơi lớn để nhiều người cùng nghe: “*Ban nhạc này chơi tệ quá chứ gặp ban nhạc khác tui hát hay hơn nhiều!*” Tư cách của Nhuận là như vậy cho nên Mai Trâm chỉ thích ở nhà.

Không nghe Mai Trâm nói gì, Toàn gọi:

- Mai Trâm!
- Dạ. Xin lỗi. Đang bị phân tâm.
- Mai ở lại, vì Toàn, nha.
- Dạ, vâng.

Chiều hôm sau, cạnh cây Noel rực rỡ và trong tiếng nhạc Giáng Sinh rộn rã, mọi người vừa ăn uống vừa cười đùa vui vẻ. Bất ngờ Kelly đưa cao chiếc mũ đỏ của ông già Noel vẫy qua vẫy lại rồi nói:

- Xin các bạn chú ý. Xin các bạn chú ý.

Im lặng. Kelly tiếp:

- Giáng Sinh năm nay chúng ta có Sếp mới. Đó là niềm vui, đúng không?

Mọi người cùng nhìn Toàn, cười rồi reo “*Yeah!*” Kelly tiếp:

- Tôi đoán chắc với các bạn, nếu các bạn được nghe Sếp mới của chúng ta đàn thì bữa tiệc Giáng Sinh hôm nay sẽ vượt xa những ý nghĩa bình thường.

Trong khi mọi người vừa nhìn Toàn vừa reo vui thì Toàn nhìn Kelly bằng ánh mắt ngạc nhiên, không hiểu do đâu Kelly biết được Toàn chơi đàn. Nhưng Toàn nhớ lại ngay. Cách nay hai hôm, lúc đưa đứa cháu nội, tên Joshua, đi học *Piano*, Toàn gặp Kelly đưa con đi học *Violon*. Muốn lấy lòng Sếp, Kelly tỏ ra thân mật với Joshua. Joshua vô tình cho Kelly biết rằng Joshua thích học *Piano* và *Guitar* vì Joshua muốn giống ông Nội. Kelly giữ kín chi tiết này, đợi đến hôm nay mới dành ngạc nhiên cho mọi người.

Toàn bước ra, đứng giữa phòng, nghĩ rằng chàng có thể từ chối mà không ngại bị mất lòng ai:

- Cảm ơn Kelly. Cảm ơn các bạn. Nhưng tôi đi làm tôi không mang đàn theo.

Kelly cười lớn, khoát tay cho Ted; Ted chạy vào văn phòng lấy *Guitar* ra. Toàn tròn mắt nhìn Kelly:

- Đàn của ai vậy, Kelly?

- Tôi biết Ted đàn *Guitar*. Hôm qua tôi nhờ Ted đem theo *Guitar* cho tôi mượn.

Mọi người cùng cười. Toàn so giây đàn rồi nói:

- Bây giờ tôi xin đệm để các bạn cùng hát Silent Night. Okay?

Im lặng. Toàn dạo một đoạn rồi bắt giọng: “*Silent night...*” Mọi người tiếp vào: “*holy night. All is calm, all is bright...*” Nhìn cây Noel rực rỡ ánh đèn và nghe một tổng hợp âm thanh không đồng nhất, Toàn cảm thấy vui vui. Thịnh thoảng Toàn cười và lắc đầu vì vài người bắt vào không đúng nhịp.

Riêng Mai Trâm, khung cảnh Giáng Sinh và âm điệu ca khúc Silent Night gợi nơi lòng nàng những buổi chiều Giáng Sinh xưa, khi Nhuận nhắn về, bảo nàng và các con thay quần áo đẹp, chờ sẵn, Nhuận sẽ về đưa Mẹ con nàng đi nhà thờ Đức Bà xem lễ và đi phố xem đèn Giáng Sinh. Nàng và các con chờ đến khuya vẫn không thấy Nhuận về. Gần sáng, Nhuận về. Mai Trâm thuật lại tình cảnh các con và khuyên Nhuận khi đã hứa với các con thì nên giữ lời để dạy cho con những bài đức dục tốt. Nhuận nạt: “*Tui nó là con tui chứ bộ tui nó là Ông Nội tui hay sao mà bắt tui giữ lời?*” Vậy là vợ chồng cãi nhau và bao giờ cũng chấm dứt bằng những cái tát, những cú đá do Nhuận “tặng” Mai Trâm. Về sau Mai Trâm mới biết lý do Nhuận không về với Mẹ con nàng là vì Nhuận bận vui say với vũ nữ, với “bò”.

Đang buồn vì kỷ niệm xưa bị khơi động, Mai Trâm thoáng giật mình vì tiếng Kelly:

- Cô Nguyễn! Đi về.

Nhìn quanh, mọi người tuân tự ra về, nhân viên trực đêm bắt đầu mở tắt cả đèn, Mai Trâm vội vàng theo Kelly.

Vừa cho xe nổ máy, Mai Trâm nhận được điện thoại của Toàn:

- Mai Trâm rời phòng hội chưa?

- Dạ rồi. Đang cho máy xe nổ.

- Chiều nay Mai Trâm bận gì không?

- Dạ, không. Toàn cần gì?

- Toàn mời Mai Trâm ghé nhà thăm Lam Ngọc, bà đầm của Toàn, được không?

Rất muốn làm quen với vợ của Toàn để dễ có thái độ đối với Toàn, Mai Trâm đáp:

- Dạ, cho xin địa chỉ.

* *

*

Thấy Mai Trâm xúc động quá độ, Toàn đưa nàng rời phòng của Lam Ngọc, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Sau khi diu Mai Trâm ngồi vào xa lông, Toàn đích thân lấy một ly nước đá lạnh đem đến cho nàng. Mai Trâm đón nhận và hớp từng ngụm nhỏ. Đợi cho sự xúc động của nàng dịu xuống, Toàn bảo:

- Mai Trâm ra sân sau ngắm vườn của Toàn, nha.

Biết Toàn muốn tránh ánh mắt tò mò của Linda – người đàn bà da đen giúp việc – Mai Trâm đáp: “*Okay*”.

Thấy trên *deck* chỉ có một chiếc ghế, Mai Trâm hơi ngạc nhiên, nhưng nhớ lại tình cảnh của Toàn, đành im lặng. Linda đem ra một ghế cao. Toàn ngồi vào ghế cao, mời Mai Trâm ngồi vào ghế thấp:

- Sau giờ làm việc và cuối tuần, đây là “giang sơn” của Toàn.

Sự xúc động vẫn còn lắng đọng trong lòng, Mai Trâm chỉ biết thở dài. Trong khi Toàn chưa biết gọi chuyện bằng cách nào thì Linda rút rè xuất hiện, nói nhỏ với Toàn:

- Thưa ông Lee, văn phòng bác sĩ để lời nhắn trong máy điện thoại.

- Cảm ơn. Tôi sẽ nghe sau.

Mai Trâm tỏ ra lo lắng:

- Toàn nên nghe ngay, nhờ có gì khẩn cấp cho Lam Ngọc thì sao?

Toàn chân chừ. Mai Trâm và Toàn đều có một cố tật là khi nào bị xúc động mạnh thì phát ngôn bằng tiếng Anh:

- *Please*, Toàn.

Toàn thở dài, đi vào nhà.

Khi trở ra, thấy Mai Trâm nhìn chàng như chờ đợi, Toàn nói, giọng không vui:

- Họ nhắc Toàn về những điều phải làm trước khi trở lại để họ theo dõi tình trạng cuộc giải phẫu vừa qua.

- Tại sao Toàn bị giải phẫu?

- Toàn bị Prostate cancer!

- Oh, No!...No!

Mai Trâm gục mặt vào lòng bàn tay, khóc. Toàn vịn vai nàng:

- Mai Trâm! I'm okay. I'm okay.

Với đôi mắt nhạt nhòa, Mai Trâm ngược nhìn Toàn. Toàn nhìn nàng bằng đôi mắt ửng đỏ. Nếu không thấy bóng Linda nơi cửa sổ bếp, có lẽ Mai Trâm đã chồm về phía Toàn, *hug* Toàn thật chặt như muốn truyền nghị lực cho người em trai.

Sau phút xúc động, Toàn nói:

- Toàn mời Mai Trâm về nhà với mục đích để Mai Trâm biết rõ cuộc sống của người bạn xưa, chứ không phải để Mai Trâm thương hại Toàn.

- Không. Tôi cảm phục Toàn thì đúng hơn.

- Nhiều khi Toàn buồn cho thân phận của mình và Toàn không thiết tha điều gì nữa.

- Đừng nên bi quan, Toàn ạ! Hãy nói chuyện với các con của Toàn xem các cháu có nghĩ đến một giải pháp nào khác để cất bớt gánh nặng cho Toàn hay không?

- Dạ, có. Nhưng vì khi Lam Ngọc bị *stroke*, nằm trong phòng hồi sinh thì ở phòng đợi Toàn nguyện rằng: Nếu ơn Trên cứu Lam Ngọc qua được cơn ngặt nghèo này, Toàn sẽ chăm sóc nàng đến mãn đời!

- Toàn thủy chung với Lam Ngọc, đó là điều quý hóa mà không phải người đàn ông nào cũng có thể thực hiện được. Để thể hiện lòng chung thủy tuyệt đối của Toàn dành cho Lam Ngọc, tôi nghĩ Toàn không nên kết thân với bất cứ người phụ nữ nào khác.

Nghĩ rằng Mai Trâm nói bóng gió xa xôi, Toàn nhìn vào mắt nàng:

- Toàn không phải là Thánh. Toàn chỉ là người đàn ông bình thường. Mai Trâm không nghĩ rằng người đàn ông cũng cần một bờ vai – nhất là bờ vai của một phụ nữ mà đã hơn một lần người đàn ông đó mơ tưởng – khi tinh thần bị suy sụp hay sao?

- Nhưng Toàn chưa biết gì về gia cảnh của tôi.

- Hôm đầu tiên Mai Trâm gặp Toàn, Toàn đã cho Mai Trâm biết rằng Toàn đã đọc hồ sơ cá nhân của Mai Trâm rồi, nhớ không? Hơn nữa, bây giờ cũng như ngày xưa, tình cảm Toàn dành cho Mai Trâm lênh láng và trong lành như dòng suối chảy xuôi một chiều; Mai Trâm không phải đáp ứng

- Lam Ngọc bị như vậy bao lâu rồi?

- Khoảng hơn mười năm.

- Lúc nào tôi cũng tưởng rằng cuộc đời của tôi bị vùi dập đến tận thâm. Nhưng bây giờ biết rõ hoàn cảnh của vợ chồng Toàn, tôi mới thấy rằng những gì đã đến trong đời tôi so với sự không may của gia đình Toàn thì chẳng là gì cả.

Toàn đứng lên:

- Thôi, ngồi đây nói toàn chuyện buồn không hà! Mời Mai Trâm vào nhà, mình đàn, hát cho vui.

Mai Trâm ngồi vào xô-pha. Toàn đến bên *Piano*. Toàn “gõ” vài *notes* để bắt giọng rồi vừa đàn vừa hát: “*Yêu ai, yêu cả một đời. Tình những quá khắc khe khiến cho lòng ta đau tui cả lòng vì yêu ai mà lòng hằng nhớ...*”⁽¹⁾ Mai Trâm đến bên Toàn, hỏi nhỏ:

- Tại sao Toàn chọn ca khúc này?

- Để tặng Mai Trâm.

- Toàn không sợ Lam Ngọc nghe Lam Ngọc buồn à?

Toàn cúi đầu, giọng khổ sở:

- Lam Ngọc chỉ khác thực vật vì bà ấy tự thờ được. Thế thôi!

- Xin lỗi. Tôi không còn lòng dạ nào để nghe đàn nữa. Toàn cho hôm khác, nha.

Vừa đập nắp *Piano* Toàn vừa đáp: “*Vâng.*”

Tiền Mai Trâm ra cửa, Toàn hỏi:

- Tôi mai Mai Trâm có thể cho Toàn mời Mai Trâm đi nghe nhạc, được không?

- Đến mấy *clubs* hít khói thuốc không tốt đâu. Và lại tôi khiêu vũ đỡ lắm.

Vừa lắc đầu Toàn vừa lấy ví ra và đáp:

- Không. Đây là một buổi hòa nhạc quốc tế.

Toàn cho Mai Trâm xem vé vào cửa buổi hòa nhạc của Yanni. Mai Trâm không nén được vui mừng:

- Làm thế nào Toàn biết tôi thích Yanni?

- Đây là quà của con trai của Toàn. Sau khi nghe Toàn kể về sự hội ngộ bất ngờ với Mai Trâm và hai chữ *Je t'aime* ngày xưa Toàn gắn lên ghi-đông xe đạp của Mai Trâm, cháu cười, ra về cảm thông. Sáng nay cháu ghé sở, tặng Toàn hai vé vào cửa và “*Chúc Ba tìm được nguồn vui.*”

Toàn và Mai Trâm cùng cười. Toàn tiếp:

- Mấy giờ chiều mai Toàn có thể đón Mai Trâm được?

- Tôi tự lập quen rồi.

Biết Mai Trâm còn ngại ngần, Toàn không ép, trao nàng một vé vào cửa.

* *
*

Nhìn khung vải màu xanh thẫm điểm những ngôi sao lấp lánh trên sân khấu, Mai Trâm tưởng như nàng có thể thấy lại vùng trời đầy sao của những ngày thơ dại. Những ngày thơ dại đó, Mai Trâm đã sống với âm thanh, với ánh sáng, với những buổi hòa đàn và những tràng pháo tay vang dội mà lúc nào Mai Trâm cũng ập ủ trong lòng như những kỷ niệm không bao giờ nhạt phai. Khi thấy đoàn nhạc công từ từ tiến lên sân khấu, vào vị trí, phía sau nhạc cụ của mỗi người, Mai Trâm chợt cảm thấy xót xa và tội nghiệp cho những buổi hòa đàn ngày xưa!

Mai Trâm thâm nghĩ, ban nhạc tầm cỡ như vậy thì nhạc trưởng thế nào cũng xuất hiện một cách rực rỡ, đầy hào quang hoặc là một cách đạo mạo với một *baton*⁽²⁾ trên tay. Nhưng không! Yanni xuất hiện với quần trắng, giày Tennis, áo thun đen ngắn tay, mái

tóc bông bênh, dài chấm vai. Trong từng tràng pháo tay vang dội, với dáng vẻ rất tự nhiên và đầy tự tin, Yanni cười tươi, để tay phải lên lồng ngực bên trái, cúi chào khán giả.

Yanni bước vào giữa hai *Keyboards*, mỗi *Keyboard* có ba tầng, trong tư thế sẵn sàng. Vừa khi tràng pháo tay của khán giả hơi dịu xuống, Yanni phát tay trái về phía ban nhạc. Tổng hợp âm thanh trôi lên cùng lúc với bàn tay phải của Yanni lướt nhanh trên phím *Keyboard*. Yanni phát tay trái về hướng nào thì tất cả nhạc cụ từ hướng đó trôi lên.

Thấy Yanni vừa điều khiển ban nhạc bằng tay trái và tay phải đàn theo, vừa nhún chân, lắc vai rồi nghiêng người, hát mái tóc bông bênh theo mỗi thì mạnh (*temps fort*), Mai Trâm kinh ngạc đến sững sờ. Mai Trâm biết có những *conductors*⁽³⁾ điều khiển ban nhạc không cần *baton* – như nhạc sư Mozart – nhưng vừa điều khiển bằng tay trái và hòa đàn với ban nhạc bằng tay phải thì nàng chỉ thấy một Yanni mà thôi.

Giữa khi Yanni như hòa nhập, như quay cuồng theo dòng nhạc thì Mai Trâm chợt nhớ câu nói của Elvis Presley: “*Music should be something that makes you gotta move, inside or outside.*”

Trong phần trình diễn, tất cả nhạc khúc được trình tấu đều do Yanni sáng tác. Lắng nghe một lúc, Mai Trâm nhận ra dòng nhạc của Yanni là sự phối hợp tuyệt vời của nhạc *Jazz*, *Classical* và *Soft Rock*. Khi nghe được những giai điệu dịu dàng, thiết tha của nhạc khúc *Nightingale*, Mai Trâm nghiêng sang Toàn:

- Toàn có nhận biết là nhạc của Yanni phản phát âm hưởng nhạc Á Đông không?
- Dĩ nhiên. Yanni là dân Greece mà. Tên thật của Yanni là Yiannis Hryssomallis.
- Sao Toàn biết hay vậy?

Toàn cười, không đáp. Mai Trâm tiếp:

- Tôi nghe và thích Yanni từ lâu, nhưng chưa bao giờ thấy Yanni trình diễn.
- Đây cũng là lần đầu Toàn thấy Yanni. Yanni có một kỹ thuật trình diễn rất khác lạ.
- Trong văn học nghệ thuật mình phải tự tìm cho mình một nét riêng.

Toàn gật đầu, cười.

Bản nhạc dứt. Thấy khán giả vừa vỗ tay vừa đứng lên, Mai Trâm và Toàn cũng đứng lên. Yanni lại cúi chào với bàn tay phải để lên lồng ngực bên trái. Khán giả từ từ ngồi xuống. Yanni bước sang chiếc *Piano à queue*. Với giọng trầm và ấm, Yanni giới thiệu nhạc khúc *Felitsa* mà Yanni đã sáng tác cho Mẹ.

Nghe Yanni nói tiếng Anh như một người Mỹ chính gốc, Mai Trâm lại nghiêng sang Toàn:

- Sao Yanni nói tiếng Anh hay quá vậy?
- Yanni tốt nghiệp cử nhân Tâm Lý Học từ đại học Minnesota mà.

Tự dung Mai Trâm cảm thấy buồn và xót xa cho Elvis Presley; vì trước khi trở thành thần tượng của không biết bao nhiêu triệu người trên thế giới, Elvis Presley là một chàng tài xế xe tải! Elvis Presley và Yanni chỉ giống nhau ở một điểm là cả hai đều tự học nhạc lý mà thành danh.

Từ này giờ chỉ thưởng thức toàn nhạc hòa tấu, bây giờ nghe Yanni giới thiệu và ca sĩ Jeanette Clinger dịu dàng xuây hiện trong chiếc áo dạ hội màu đen có những chấm kim tuyến lấp lánh, Mai Trâm nghĩ rằng mọi người sẽ được thưởng thức một ca khúc tuyệt vời.

Nghe ban nhạc dạo phân đoạn đầu, Mai Trâm tự hỏi, không hiểu làm thế nào giọng của Jeanette có thể “lên” đến những âm vực cao như vậy! Khi giọng *soprano* của Jeanette vang khắp hội trường thì sự tuyệt vời trong màn trình diễn này không những chỉ với tiếng

ngân dài mà còn là sự bất ngờ đầy thú vị đối với Mai Trâm – Jeanette Clinger không hát mà chỉ hò theo giai điệu của nhạc khúc. Trong khi âm thanh của dàn *Violon* “đưa” giọng hò của Jeanette vút cao như cánh hạc chao lượn trong không gian tràn ngập ánh trăng thì âm thanh trầm trầm của dàn *Violoncelle* như bóng của cánh hạc chập chờn, chập chờn trên đôi thông.

Đang bị giọng hò của Jeanette cuốn hút, Mai Trâm chợt cảm nhận được hơi ấm nơi cánh tay của nàng. Một cách nhẹ nhàng và từ tốn, bàn tay của Toàn chạm vào tay của Mai Trâm. Những xao xuyến nhẹ nhàng dâng lên cùng lúc với những ý tưởng đã dày vò nàng suốt đêm qua và cả ngày nay. Mai Trâm tự hỏi: Chấp nhận tình yêu của Toàn có phải là tội lỗi hay không? Các con sẽ nghĩ gì? Bằng hữu sẽ nghĩ gì? Ở tuổi này mà nàng lại vương vấn vào cuộc tình “tay ba”? Nhưng nghĩ lại, suốt mấy mươi năm làm vợ của Nhuận, Mai Trâm đã giữ được Nhuận cho riêng nàng hay không? Và nàng đã phải chia xẻ Nhuận cho bao nhiêu phụ nữ khác? Khi các con vào đại học, đứa nào thích phân khoa gì thì tự chọn lấy, có đứa nào chọn ngành theo ý muốn của Mai Trâm không? Khi lập gia đình các con cũng chủ động tất cả chứ có đứa nào hỏi ý kiến nàng đâu? Còn bằng hữu, từ mấy mươi năm qua bằng hữu đã bị Nhuận “đầu độc” tinh thần rồi; vậy thì Mai Trâm có cần ý kiến của những người bạn đó hay không? Nếu yêu Toàn mà cố tình tách rời người vợ tận nguyên của Toàn ra khỏi vòng tay bảo bọc của Toàn thì đó là tội lỗi. Còn yêu Toàn chỉ vì muốn chia xẻ nghịch cảnh của Toàn; chỉ vì muốn đem đến cho Toàn chút hạnh phúc muộn màng trong chuỗi ngày còn lại của Toàn thì...

Giờng ý tưởng của Mai Trâm bị đứt đoạn vì tiếng vỗ tay vang dội. Đèn sáng. Khách giả vẫn đứng vỗ tay trong khi Yanni hơi khom người, lại để bàn tay phải lên lồng ngực, cúi chào.

Sau khi choàng áo ấm cho Mai Trâm, Toàn đưa nàng ra chỗ đậu xe. Trước khi Mai Trâm bước vào chiếc SUV, Toàn nắm tay nàng:

- Mai Trâm! Cảm ơn Mai Trâm đã cho Toàn những giờ phút rất cần thiết cho đời sống nội tâm của Toàn.

Mai Trâm mỉm cười, im lặng. Toàn từ từ kéo nhẹ tay nàng về phía chàng. Mai Trâm tựa đầu lên vai Toàn rồi đưa tay mở cửa xe. Toàn nâng tay nàng cho đến khi nàng ngồi vào sau tay lái. Mai Trâm hạ cửa kính xuống: “Bye, Toàn”. Toàn đưa tay giữ cửa kính để cửa kính không thể quay lên rồi nhìn nàng đắm đuối. Mai Trâm hơi bối rối, nhưng không tránh ánh nhìn của Toàn. Toàn hơi chồm vào trong xe, đặt lên môi Mai Trâm nụ hôn thật dịu dàng. Ánh đèn đường soi rõ hai ngón lệ long lanh từ đôi mắt buồn của Mai Trâm. Rồi môi nhau, Toàn bịn rịn:

- Drive carefully, Mai Trâm.
- Take care of yourself. Take care of her too.
- I love you.

Xa xa, tiếng đàn rộn rã trong nhạc khúc Jingle Bells của James Lord Pierpont.

DIỆP-MỸ-LINH
www.diepmylinh.com

- (1) Nỗi Lòng của Nguyễn Văn Khánh.
- (2) Cây nhỏ để điều khiển ban nhạc.
- (3) Người điều khiển ban nhạc.

PB22122012